

Szlamka Zsófia

Képek

1. invenció. Az ég kék volt. Hasonló ahhoz az életérzéshez, amit az ember egy bögre forró csokoládé elfogyasztásakor érez egy fagyos reggelen. Kék, mint a búzavirág végtelen szíromkoszorúja, kék, mint az óceán boldog, nyugtató mélysége, kék, akár az olvadó jég engedő csöpögése.

A nap sárgán sütött. Sugárzotta magából az ünnepek fenségét, elmerülendő malasztját, aranyos cikornyáját. Fénye csillogott, akár a templom belső alázata, mint a tavasz illatozó, bájos és nőies rétje, mint a tóparti pihenés csendes nyugalma. A föld teteje fehérnek hatott. Fehérnek a maga sárgás és kék színében. Fehérnek, mint a júniusi báránylehők a zöld dombok fölött, fehérnek, mint a vattacukor lágy puhasága, mint az anyatej éltető ereje, mint a tél karácsonyi, érzelmekben forró hava. Ez volt a kép a Kodály Terem ablakából.

2. invenció. Az utca élt. A járdákon zsongott a dél népe. Egymás mellett észrevétlen elrohanó éhes, szomjas emberek dobogtak. A dobogás ütemesen megremegtette a várost. A házak, a parkok, a piacok, a terek mind egy nagy, egyre remegő szívvé váltak. Minden más elült. Elaludt a szél. Megbújt egy kalitka mögött. Elcsendesedtek a madarak is. Némán tekingettek alá a háztetők cserepeiről. Megálltak a fakanalak a fazekakkal való keringőben. Elkészült az étel. Némán gőzölgött, kitámasztva az asztalok lapja által. A lámpák csöndesen világítottak. Évszázadok óta végzik dolgukat tökéletesen. Soha nem hibáznak. Törzsükön a romantika ősi virágai nyílnak.

3. invenció. Mit tehet az ember, ha a szíve mélyén lassan rájön, hogy nincs visszaút? Vannak dolgok, miket sohasem feledhetünk, és vannak, miket sohasem kaphatunk meg. Mi a teendő, ha a szív már nem hiszi el, hogy a felhők fölött mindig kék az ég? Mikor már semmi sem számít, minden mindegy. Hiába keresem, nem találok magamban a gyermeket, azt az egyszerű, naiv és mégis jó embert, aki voltam. Nem tudom, mi a valóság és mi a képzelet. Nem látom, mi van a mese függönyén túl, mert a mese végtelen, minden domb után jöhet egy következő. Milyen furcsa, hogy különbség élet és halál között nincsen. Itt e lámpa, mi világít most nekem, hogy papírra vethessem e sorokat. Az ő fénye világítja már egyedül szívem, az ő melege élteti testem. S ha majd én nem leszek, az utánam következőknek segít majd. Tétlen keringek a semmiben, tétlen bolyongnak szavaim is. Mit kell vajon tenni? Beletörődni a sorsba, vagy küzdeni ellene? Az eszemre, avagy a szívemre hallgassak-e? Ki vagyok, és mit akarok? Minden perc az életben egy-egy pillanat, amit sohasem kapunk vissza. Karjaim közül sorra zuhannak ki e darabok. Mi történik, ha elfogyanak? Meghalok, avagy elalszom? Hány és hány este elmélkedtem már itt, ennél az asztalnál. Sírtam. Nevettem. Most fáradt vagyok. Veszítettem, feladtam.

9. invenció – Negyven. Futok. Rohanok. Mondhatni, menekülök. Hova? El innen. Merről? Nem emlékszem. Miért? Mert nem látok más kiutat. Tüdőm zihál. Zörög, fészül, sípol, sikít, süvít, nyöszörög. Ajkam liheg, mint a kifulladt zerge, ha félel-

mes fenevad kergeti. Szememben ijedt fény tüze szikrázik. Íriszem szinte kihuny. El kell fogyjak innét. Felépülni máshol? Talán igen. Különben meghalok. Hát akkor? Nem számít. Már mindegy. Már belekerültem. Nincs kiút, örök mókuskerek. Most tenni kell, eleget tenni a halálos vágynak, a semmi, a fájdalom kívánatának. Való világ? Olyan nincs, nem is lesz. Idealizált eszmények, különös gondolatok, örök kérdések. Ez létezik. Ez vesz körül minket. Emberek? Szégyen, bűn, gyalázat annak lenni. Térbolyos örület hajt, úz, kerget, hajszol, s én csak megyek, már ellenállni sem próbálok. Véget vetni ennek? A halál. Csak az hozhat már megállást. Megpróbáltam. Vér, sok-sok vér mindenütt. Nem segít. Fáj. Aztán a fájdalom megkacagása. A test megvetése közeleg. Társ nincs. Lassan elkanyarodik az utam a nagybetűs Többiekétől. Lelkem visszahúz, de lábam elvisz. Akarat. Önostorozás. Önbizalom. Gyűlölet. Kérdések. Tör a kézben, kéz a törben. Hangok, látomások, könnyek, kiáltozás válasz nélkül. Kongó, fagyos terem. Apró, hófehér, ijesztő golyó a tenyérbén. Azt mondták, segít. Ha másban nem, hát a halálban. Szemébe nézni más embernek. Lehetetlen. Tedd, amit tenned kell! Teszem is. És jön a végutószó az ember életében. Az utolsó hiba, amit elkövettem. Nem vagyok már nő. Ember sem igazán. Eufória. Szégyen. Kétely. Ébredés idegenek közt, visszaadják, amit elvesztettél. Vesztes vagy. Beteg. Rossz, nem jó, más, sérült, abnormális. Aztán kezded előlről.

14. invenció – Tökéletes üresség. És rímelték a versek, szóltak a dallamok, rajzolt az ecset, pörgött a láb, zörrent az óra, fénylett a lámpa, kattant a gép; süttött a nap, fújt a szél, kinyílt a virág, eljött az éj, úszott a fecske, repült a keszeg, siklott a szarvas, futott a kígyó, változott a minden, és a semmi nem változott. Aláhullt az égbolt, hullámozott a lég, dörgött a talaj, ingott a semmiség. Nem tűnt el a semmi, s az élet tolla mégis radírhoz kapott, sorsvirág szirma hullott, halálfa reccsent, örömszél süvített, könnyzivatar eredt. Fáj, mi simogatott, és gyönyörrel töltött el, mi csak kárt okozott. Van olyan szellő, mi sohasem tér vissza. Útjára ered, fénykorát éli a magasban, majd elszáll, mintha nem is létezett volna, nyom nélkül a végtelenben. Hiába a könyörgés, ez a suttogás elment, s csak füstölgő hamu maradt utána. Elveszettnek hitt érzélem született meg a végzet méhében, fekete pecsétet égetve a szívbe, maradandó, örök vérfoltot, véget nem érő vágyakozást, emléket, reményt. De a szellő után csak huzat maradt, elszállt a susogás, mint az élet, s csak az íze maradt. Íze, mi egykor létezett virágos rét mézét idézi, rét ízét, teli apró, mosolygós pipaccsal. A pipacs olyan, mint a beteg lélek. Sudáran tündöklök, ám ha leszakajtják, mentem lehullnak szirmai.

